

Abstinenser ?

Det er svært at få vejret igen efter en hel måned med fodbold nærmest i døgndrift – og på denne årstid virker det nærmest surrealistisk. Meget er blevet sagt og skrevet om Qatar (og det bliver helt befriende at slippe for de mange debatindlæg og læserbreve i den anledning). Min holdning er – og har hele tiden været - at VM burde aldrig nogensinde have været placeret i Qatar. Men nu var det der altså, og hvad skal man så stille op med det ? Man kan lave officielle markeringer (hvis man ellers får lov til det). Man kan også lave sin egen private boycott. Men at Olsen i Vanløse vælger ikke at se VM på TV giver næppe de store efterdønninger i Qatar. Det giver Olsen en bedre samvittighed og lidt ekstra højglans til glorien, og fred være med det - men i sidste ende er det eneste offer Olsen selv. For nu missede han en masse oplevelser og ikke mindst en fantastisk finale. Jeg er helt med på demonstrationer, hvis de tjener et praktisk formål (har faktisk også selv været med i nogle stykker qua mit dengang civile arbejde).

Hvad finalen angår, må jeg sige, at den var af en anden verden. Jeg har hængt på siden 1966 (dengang i korte bukser og med væsentlig mere hår i en anden kulør), men denne trodser dog det vildeste, som jeg har set. Hvis ikke man har følt sig underholdt af dette, må man have et hjerte af sten.

Så meget mere ærgerligt er det efterfølgende at læse udtalelserne fra den franske landstræner med udfald mod dommeren. Herregud, Frankrig fik tilkendt to straffespark undervejs, så helt galt kan det vel ikke have været. Vi er i afdelingen for det patetiske (og det samme gælder visse franske sportsaviser, som sabler dommeren ned).

I det hele taget har det været en meget trist tendens for stort set alle tabere fra kvartfinalen og fremefter at placere aben på skulderen af dommeren. Havde det nu været i Premier League, var der faldet karantæner og bøder på størrelse med Rundetårn. Klimakset kom for mig, da den kroatiske landstræner allerede før bronzekampen var ude med at angreb på dommer Al-Jassim fra Qatar. Han var for urutineret, det hørte ingen steder hjemme osv. Han havde endda den udsøgte flabethed at sige 'Jeg undervurderer ikke nogen, men...' , og så kom hele svadaen.

Al-Jassim dømmer en aldeles udmærket kamp, og at han efterfølgende nærmest skal overfaldes af en flok frustrerede marokkanske spillere hører ingen steder hjemme. Der var intet kontroversielt i den kamp, ud over at Marokko gerne ville have haft et par straffespark, som der ikke var.

Helt generelt synes jeg, at vi har haft en god dommerlinje undervejs, som har sikret flow og noget at se på for tilskuerne. De mange minutters tillægstid er helt i overensstemmelse med fodboldloven, og det er da også noget, som vi kommer til at tage op med vores elitedommere, når vi mødes til træningslejr i januar. Det er jo stadig sådan, at publikum betaler for at se fodbold og ikke spillere, som ligger og vrider sig, overdreven scoringsjubel, langsomme udskiftninger osv. Det synes faktisk at være en stramning, som er blevet taget godt imod, når jeg ser på indbakken. Bevares, det tocifrede antal minutters tillægstid kan synes voldsomt, men det var faktisk i kampe, hvor der var mistanke om hjernerystelse og dermed længere behandling. Spillernes sikkerhed er altid nummer ét.

Hvis vi lige returnerer til finalen, dømmer Marciniak (som faktisk også var nummer ét på min shortlist til finalen, jævnfør sidste uges klumme) en nærmest sublim kamp. Mange finaler er blevet smadret på grund af holdenes indstilling, men her havde vi faktisk to hold, der virkelig ville afsted, og det var en stor fornøjelse at se. Jeg var da glad for, at jeg havde nappet min blodtrykssænkende pille om morgenen, for ellers havde det været en hamper omgang.

Marciniak dømmer som sagt i min optik en fremragende kamp. Skal man lede efter hårene i suppen, mangler der måske et gult kort undervejs, men ellers bliver det hele styret igennem via personlighed og myndighed, proaktivitet, så de rigtig grimme situationer ikke opstår, og ikke mindst empati. Jeg lægger stor vægt på, at alle på banen er godt tilfredse bagefter (så skidt med den franske landstræner). Respekten er intakt.

Det er en kamp med uhyre mange potentielt kampafgørende situationer. Der er tre straffespark – og ikke mindst ét, der helt korrekt ikke bliver dømt på grund af film. Det kræver altså folk med nerver af stål at træffe de afgørelser her og nu.

På den kanal, hvor jeg fulgte kampen, var kommentatorerne meget fokuserede på det hævdede flag fra linjedommeren ved Argentinas 3-2 mål. Ja, det var en tæt mulig offside, men jeg tror, at der er en anden mulighed. Det er umuligt at vide uden at have været med på headsettet, men min fornemmelse er, at flaget kommer for at signalere, at den bold havde været over mållinjen og dermed i mål. Men det kunne sagtens ligne en 'sen offside-markering', som vi har set det så mange gange før efter VAR. Dog vil en offside-markering som hovedregel blive fulgt af en markering af, hvor spilleren var (tæt på linjedommeren, midt på banen eller længst modsat). Og den fik vi ikke.

Ser på vi de helt generelle ting, synes jeg, at VM generelt har været præget af en fin dommerlinje. Der har været flow i spillet, og det er jo det, som folk vil have. Jeg synes også, at vi har haft fin underholdning – bortset fra kvartfinalerne, som ikke rigtig var værd at skrive hjem om. Men både semifinaler og finaler har været præget af positiv fodbold – i modsætning til, hvad vi før har set med alle mulige taktiske kneb, skyttegravskrig og hvad deraf følger.

Jeg har været lidt irriteret over, at fænomenet 'mobbing the referee', altså at stimle sammen om dommeren efter en kendelse – eller for den sags skyld efter kampen – ikke er blevet klaret mere håndfast, selv om det var blevet proklameret som et fokuspunkt. Men det kan det jo også godt være håndteret bag kulisserne.

En del har skrevet til mig og spurgt, hvorfor man ikke skrider ind med gule kort for de rent tekniske forseelser (sparke bolden væk, ikke flytte sig fra bolden ved et frispark, og flere andre), for det er jo det, som man forsøger at lære ungdomsspillere. Ja, det er også rigtigt, og det kunne man sagtens gøre med løvbogen i hånden – men der er altså forskel, selv om reglerne er de samme. Der bliver simpelthen lagt et andet niveau ved slutrunder – og hvis vi overfører til danske forhold, vil niveauet i en FCK-Brøndby kamp jo ikke overleve et halvt minut i en serie 5-kamp. Vi er tilbage ved mit mantra 'Dommeren skal undlade at skride ind for tvivlsomme eller bagatelagtige forseelser'. Hvad der er en bagatel på det ene niveau, er det ikke nødvendigvis på det andet, hvor spillerne er vant til mosten.

Antallet af gule kort har også fyldt en del i indbakken, må jeg indrømme. Mange ville gerne have haft flere. Men jeg mistænker, at kvartfinalen mellem Argentina og Holland med de 14, 17, 19 gule kort, eller hvor mange det nu var, har vakt til eftertanke. Det ønsker vi ikke at se igen.

Vi er igennem VM – og efter mine helt neutrale begreber med den rigtige vinder (selv om jeg ikke er begejstret for attituden et par gange undervejs). Vi fik en ekstremt flot finale – og så er der fire år til næste gang. Ikke mindst havde vi generelt nogle flotte dommerpræstationer.

Må jeg have lov at ønske alle læsere, der har hængt på så langt, en rigtig glædelig jul og et godt nytår. Nyd det – Superligaen kører på igen i februar.